

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE
URED ZASTUPNIKA REPUBLIKE HRVATSKE
PRED EUROPSKIM SUDOM ZA LJUDSKA PRAVA
Zagreb, 26. ožujka 2026.

Analiza odluke

Arula i Bjedov protiv Hrvatske zahtjev br. 16440/21

- čl. 2. Konvencije – pravo na život
čl. 6. Konvencije – pravo na pošteno suđenje
čl. 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju – zaštita vlasništva

Prigovor podnositeljica o neučinkovitoj istrazi odbačen kao nedopušten jer prije podnošenja prigovora pred Europskim sudom isti nisu istaknule u ustavnoj tužbi

Europski sud za ljudska prava (dalje: Europski sud) zasjedajući u odboru od tri suca donio je 18. rujna 2025. odluku u predmetu podnositeljica koje su tvrdile da im je povrijeđeno pravo na život zajamčeno čl. 2. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (dalje: Konvencija), pravo na pošteno suđenje zajamčeno čl. 6. Konvencije i pravo na zaštitu vlasništva zajamčeno čl. 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju.

U razdoblju od 4. do 7. kolovoza 1995. u Hrvatskoj se odvijala operacija pod nazivom „Oluja“. Otac podnositeljica smrtno je stradao 6. kolovoza 1995. u mjestu Golubić, pokraj Knina. Hrvatske vlasti su 5. kolovoza 1995. vratile kontrolu nad gradom Kninom i obližnjim selom Golubićem. Istog dana djelatnici Civilne zaštite su temeljem Zapovijedi Ministarstva unutarnjih poslova o provedbi asanacije započeli asanaciju područja na kojima se odvijala vojno-redarstvena operacija „Oluja“. Policijska uprava zadarsko-kninska napravila je popis osoba pronađenih tijekom asanacije terena, među kojima je bio i otac podnositeljica. Rezultati obdukcije provedene 2005. su upućivali na to da je otac podnositeljica preminuo od prostrijelne rane glave. Županijsko državno odvjetništvo u Šibeniku je 2016. dostavilo Policijskoj upravi šibensko-kninskoj (dalje: PU šibensko-kninska) zahtjev za provođenjem izvida. PU šibensko-kninska je, među ostalim, obavila obavijesne razgovore sa zapovjednicima postrojbi 4. i 7. gardijske brigade, koji su naveli kako nisu imali saznanja o smrtno stradanim civilima na području Golubića. Godine 2020. istraga je na daljnje postupanje povjerena Županijskom državnom odvjetništvu u Splitu. Podnositeljice su 2007. podnijele tužbu za naknadu štete protiv države te su tvrdile da su njihovog oca ubili pripadnici hrvatskih oružanih snaga. Općinski sud u Zagrebu je odbio tužbu podnositeljica s obrazloženjem da je nastupila zastara potraživanja. Županijski sud u Zagrebu je odbio žalbu podnositeljica i potvrdio prvostupanjsku presudu. Vrhovni sud je odbio reviziju podnositeljica. Ustavni sud je odbacio ustavnu tužbu podnositeljica u kojoj su prigovorile povredi čl. 6. Konvencije, te su uputile na postupovnu obvezu države temeljem čl. 2. Konvencije da učinkovito istraži smrtna stradavanja. Ustavni sud

je naveo da odluke građanskih sudova nisu bile proizvoljne, dok se nije izjasnio o mogućoj povredi čl. 2. Konvencije.

Europski sud je razmatrao prigovor podnositeljica da domaće vlasti nisu provele učinkovitu istragu smrtnog stradavanja njihova oca na temelju postupovnog aspekta čl. 2. Konvencije. Podnositeljice su u dodatnom podnesku Europskom sudu prigovorile i povredi čl. 6. Konvencije i čl. 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju, bez da su navele na čemu temelje svoje prigovore. Istraga pred domaćim tijelima je u trenutku donošenja odluke Europskog suda i dalje bila u tijeku.

Članak 2. Konvencije

Podnositeljice su 2019. podnijele ustavnu tužbu. Tada je već ustavna tužba smatrana djelotvornim pravnim sredstvom za prigovore o učinkovitosti istraga temeljem čl. 2. i 3. Konvencije (*Kušić i drugi protiv Hrvatske*¹ (odl.), br. 71667/17, st. 93. i 99., 10. prosinca 2019.). Europski sud je primijetio da su podnositeljice u ustavnoj tužbi uputile na postupovnu obvezu države temeljem čl. 2. Konvencije da učinkovito istraži smrtna stradavanja. Međutim, podnositeljice nisu prigovorile povredi te postupovne obveze, već su navele da je stradavanje samo po sebi dovelo do povrede čl. 2. Konvencije, što predstavlja prigovor temeljem materijalnog aspekta čl. 2. Konvencije. Europski sud je istaknuo da podnositeljice nisu pred njim iznijele prigovor temeljem materijalnog aspekta čl. 2. Konvencije, a i da jesu, isti bi bio izvan njegove vremenske nadležnosti jer se smrtno stradavanje dogodilo 1995., a Hrvatska je ratificirala Konvenciju 1997.

Europski sud je ponovio da sama činjenica da je podnositelj iznio svoj predmet pred nadležni domaći sud ne znači da su ispunjeni zahtjevi iz čl. 35. st. 1. Konvencije. Navedeno je bitno jer čak i u sustavima u kojima su sudovi obvezni ili imaju mogućnost po službenoj dužnosti ispitati predmet, podnositelji i dalje nisu oslobođeni obveze istaknuti određeni prigovor pred domaćim sudovima, a tek potom ga mogu iznijeti i pred Europski sud. Slijedom navedenog, da bi domaća pravna sredstva bila ispravno iscrpljena, nije dovoljno da povreda Konvencije proizlazi iz činjenica predmeta ili podnesaka podnositelja, već podnositelj treba stvarno iznijeti svoj prigovor i to na način koji ne ostavlja sumnju da je uistinu iznesen na domaćoj razini, a prije nego što je podnesen Europskom sudu (*Peacock protiv Ujedinjene Kraljevine* (odl.), br. 52335/12, st. 38., 5. siječnja 2016.).

Slijedom navedenog, Europski sud je prihvatio prigovor zastupnice i temeljem čl. 35. st. 1. i . 4. Konvencije odbacio prigovor podnositeljica o neučinkovitoj istrazi zbog neiscrpljivanja domaćih pravnih sredstava.

Članak 6. Konvencije i članak 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju

Europski sud je ponovio da iako podnositeljice ništa ne sprječava da podnesu nove prigovore tijekom postupka pred Sudom, ti prigovori moraju biti u skladu s uvjetima dopuštenosti za podnošenje zahtjeva tom Sudu (*Radomilja i drugi protiv Hrvatske*² [VV], br. 37685/10 i 22768/12, st. 135., 20. ožujka 2018.).

---

¹ Analiza odluke je dostupna na [hrvatskom jeziku](#).

² Analiza presude je dostupna na [hrvatskom jeziku](#).

S obzirom da su podnositeljice prvi put iznijele prigovore na temelju čl. 6. Konvencije i čl. 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju u podnesku više od šest mjeseci nakon okončanja domaćeg postupka u njihovom predmetu, Europski sud je ocijenio te prigovore nepravovremenima i odbacio ih temeljem čl. 35. st. 1. i . 4. Konvencije.

Ovu analizu izradio je Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Analiza ne predstavlja službeni dokument Europskog suda za ljudska prava te nije obvezujuća za taj Sud.

© 2026. Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava